

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η ώραία Άνναμπελλά ντε Πιέν είν' ερωτεύει με τόν γιού τού τρομερού κοντοσταύλου Μουραννού, τόν γενικό Φραγκικό, Συγχρόνος όμως τήν ερώτα κι ο αδελφός τού Φραγκικού, Έρρικος, και, για νά τήν εκδικηθή προδίει τόν ερώτα τής στο έργο πατέρα της. Ο άρχων ντε Πιέν τήν καταρτίει και τή διώκει άπ' τόν σπίτι του. Επεμβαίνει όμως ο Φραγκικός και τήν παντρεύει τήν ίδια νύχτα. Δυστυχώς όμως ο πατέρας τής Άνναμπελλάς πέφτει. Τήν ίδια αυτή νύχτα γυρίζει άδικα στόν πόρο του ο κοντοσταύλος και διαταεί τόν Φραγκικό να φύγη για τόν πόλεμο. Ο Φραγκικός εμπιστεύεται τήν Άνναμπελλά στόν Έρρικό και φεύγει. Ο Έρρικος όμως, τρέχει στό σπίτι τής Άνναμπελλάς και ζητεί νά τήν κάνει διά τής βίας δική του. Η Άνναμπελλά καταφεύγει στό σπίτι τής τροφού τής, όπου γεννεί, μετα μερικούς μήνες, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τή Λουΐζα.

Ένας χρόνος περνά κι έλασα ο Φραγκικός πού τόν νομίζαν όλοι νεκρό, αναγυρίζει. Ο Έρρικος, για νά κρύψη τήν αίσια του, τού λέει ότι η Άνναμπελλά τόν σπείνει, άπειλάνας συγχρόνος τήν άσχη νά ότι θα σθάει τόν παιδί τής, τόν οποίο τής έχει άρπάξει ο άφοσιωμένος τού ίπότης Παρνταγιάν. άν τόν διασώσει, Η Άνναμπελλά θάσαι... Ο Φραγκικός ζητεί τότε τόν πατέρα τού συνόχου τής κι ο Έρρικος τραυματίζεται θανάσιμα. Η Άνναμπελλά, στήν όπια άπέδωσε ήδη τόν παιδί τής ο Παρνταγιάν, τρέχει τώρα στό Παρίσι να συναντήση τόν Φραγκικό. Συνατά όμως τόν σκληρό και άδοξατόν πατέρα του, στόν όποιο διηγείται τά πάντα, μα ο κοντοσταύλος δέν συγκινείται. Τής δίνει νά υπογράψη ένα έγγραφο διαζύγιου τού γαμου τής, άπειλάνας τήν ότι διαφορετικά θα φυλακίση τόν Φραγκικό ισούως!

Η Άνναμπελλά αναγκάζεται να υπογράψη... Χρόνια περιούν στό μεταξύ. Ο Φραγκικός παντρεύεται τήν πριγκίπισσα Αρτεμίσα χωρίς να τή αγαπά, έτοιμή τού βασιλέως. Η Άνναμπελλά πηγαίνει στό Παρίσι, έρημη, κρυμμένη άπ' τά μάτια τών αδελφών Μουραννού πού ζητάνε κι' οι δύο να τή έθρουν. Ο πατέρας Παρνταγιάν φεύγει πρós άναστήση περιτείων. Ο γιος του, μεγάλος πεία, μένει μόνος στό Παρίσι κι ερωτεύεται πρέλλα τήν κόρη τής Άνναμπελλάς Λουΐζα, ποείγει μεγαλώσει επίσης έντοματόν. Η βασιλοπούλα άδικα τήν πριγκίπισσα πού μπει βασιλίσσα τή βασιλίσσα τής Ναβάρρας Ιωάννα ντ' Άλμπρε, προκαλεί μιά επίθεση τού λαού έναντίον τής για νά τή ένθρονισί ως Ούγγου. Ο άλλος όμως κατά τής βασιλίσσης μαυόμενος...)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

“Έλασα μέσα στό κακό αυτό και στήν αντίοα, ένας νεαρός ίπότης φάνηκε να όμια σάν λισσασιμένος ανάμεσα στό πλήθος. Χτυπώντας τον όχλο γροθιάς, κλωτσιές, κοιτσιές, έβγαζε κοντά στήν Ιωάννα ντ' Άλμπρε και τράβ' ξε τόν άστραφτερό σάβλο του.

Η Αικατερίνη τών Μεδίκων, βλέποντά τόν άδικα αυτό πίσω άπ' τόν δικτυωτό τού παριζιανού, βλέποντά τόν άδικα τής να τήν γλιτώνη έλασικά, φώναζε στό Ρουτζέρι :

— Γενάτε, ο νέος αυτός πρέπει ή νά γίνει φίλος μου ή νά πεθάνη!...

— Αυτό σκεφτόμουν κι' εγώ, βασιλίσσα μου, άποχώρησε ο Ρουτζέρι.

Συγχρόνος με τήν Αικατερίνη είδε τί συνέβη κι' ο Γούξης κι' έβρινε κατάπληκτος με τόν άδερφό του νέου.

—Μά τόν άγιο Μαγρίνο! μουσιώφισε Παρέλι να μάθω ποιος είναι ο λισσασιμένος αυτός διάβολος!...

Στό μεταξύ αυτό, ο νέος ίπότης έκανε θαύματα. Διαγράφοντας τρομερούς νίκους με τόν έφιππο του, άποχώρισε τόν μαυμένο όχλο άπ' τή βασιλίσσα τής Ναβάρρας και τήν σύτροφό τής, λέγοντάς τους με φωνή έντασιακή : — Σταθήτε πλάι μου! Μή φοβάσαστε!...

Θά καταλάβετε βέβαια πως ο νέος αυτός ήταν ο Ζάν ντε Παρνταγιάν.

Ο φανατισμένος λαός, βλέποντά τον να ξεριχνάει έτσι έλασα ανάμεσα του και να προστατεύη τήν βασιλίσσα τής Ναβάρρας, κατελήφθη από μανία.

— Σκοτώστε τον!... Σκοτώστε τον!... φώναζαν πολλοί.

Μά οι πρώτοι πού θέλησαν να πλησιάσουν τόν Παρνταγιάν, δέχτηκαν δύο γερούς σπαθές και κλιμακίον κάτω μουγγίζοντας. Συγχρόνος ο Παρνταγιάν πλησίασε στήν έτοιμώροση πόρτα, μπρός στήν όπια ελε σταθεί η βασιλίσσα τής Ναβάρρας, κι' ενώ κρατούσε με τόν έφιππο τόν όχλο μακριά άπ' τής δύο κυρίες, έδωσε στήν πόρτα αυτή μιά γερή κλωτσιά. Δυό—τρεις σπαθές άόκημη στό πλήθος, άλλη μιά κλωτσιά πρós τά πίσω κι' ή πόρτα, έτοιμώροση καθώς ήταν, άνοιξε διάπλατα.

— Έμπάτε γρήγορα μέσα! φώναζε τώρα ο Παρνταγιάν στή βασιλίσσα και στή σύτροφό τής.

Η βασιλίσσα δέν διάτασε καθόλου. Τρότασε άμέσως μέσα στό γιωχικό εκείνο σπιτάκι, έχοντας πάντα —ο νύ ή τις σ'άν ίπότη. Ο Παρνταγιάν τράβηξε μερικώς άόκημη σπαθές δεξιά—ξερβά και πή-

δησε κι' αυτός μέσα στό σπίτι. “Όσο να συνέβη ο σαστισμένος όχλος, ο Ζάν έροίξε μιά γρήγορη ματιά γύρω του. Τό σπιτάκι αυτό δέν είχε παρά μιά μονάχα αίθουσα. Ήταν πιθανώς έργαστήριό ξυλοπυργή ή ισοδηματοπού. “Αν λοιπόν ο λαός άποτάσσει να πολιορκήση τόν Ζάν και τής δύο κυρίες μέσα σ' αυτό, θα τήν είχαν άσχημα. Ο Παρνταγιάν τόν άντιλήθη αυτό με μιά ματιά. Τότε έπεριμενε ο θάνατος! “Έλασα όμως τόν μπί τού ίπότηος διάκρινε μιά καταπακτή στό βάθος τού δωματίου, πρós τόν μέρος τού Σικριόνα. Μ' ένα πηδάλι πλησίασε, τήν άνοιξε και είλε στή βασιλίσσα Ιωάννα ντ' Άλμπρε :

— Κατεβάτε, κυρία!... Κατεβάτε γρήγορα, άν θέλετε νά σωθήτε!...

— Και σεις ; ρώτησε η Ιωάννα.

— Κατεβάτε κι' εγώια σας!...

Ο Ζάν ήταν άπερόχος τή στιγμή αυτή. Όμοιος, άτρόμητος, άναμάλισσμένος, με μπία καθόδοιο.

— Ίπότη, τόν είλε η Ιωάννα, δέν θα ξεχώσω ποτέ τί σας χρωστώ. Είσατε ο γενναιώτερος ίπότης τής Γαλλίας!

Συγχρόνος άρχισε να κατεβάνη με τή σύτροφό τής τήν σκάλα τού ίσογειου. Μά τή στιγμή αυτή άριθώσε, οι πλέον φανατικοί άπό τόν λαό, πηδήσαν μέσα στό δωμάτιο.

Ο Ζάν έλασε τόν σάγονό τού πρώτου με μιά γροθιά, άνοιξε τόν κεφάλι ένός άλλου τού σάγονό και τήναξε έναν τρίτο έξω με τής κλωτσιές!...

“Αρχαίε κατάν ένα νεαρό σγωνί άπό μιά γωνία, τώδεσε σ' ένα δοκάρι πού κρατούσε τή στέγη τού έτοιμώροστου αυτού έργαστήριου. Έροίξε τήν άλλη τόν άκρη στό ίσογειο, κάτρησε άπό αυτό και γλώστησε κοντά στίς δύο κυρίες! “Απάνω τούα χαιούσε ο κόσμος.

— Στατώστε τους!... Σκοτώστε τους!... Θά νάστε στίους Ούγγονότους!...

Τό πλήθος, μη βλέποντά τόν ίπότη, είχε όρμησει μέσα στό έργαστήρι. Μά αυτό περιέμενε κι' ο Ζάν. “Αρχαίε, χωρίς νά χάση καιρό, τόν σγωνί πάλταν δεμένο στό δοκάρι τής στέγης, κι' άρχισε νά τόν τραβήη μ' όλη τόν τή δύναμη. Τό σγωνί πεντάθηκε άπότομο, ένας άπίσιος τριγύος άκούστηρε, ένα δεύτερο τριζύμο κι' έλασα άντήχησε μιά βροντή καταρρέσεως, όμοια με κερανό!... Τό δοκάρι έλασε κι' ή στέγη γροειστήρε πάλω στή κεφάλια τού όχλου πού είχε πλημμύσει τόν έργαστήρι!... Κραυγές, πονοι, βογγητά, βλαστήμιες κι' σήλαχτά άκούστηκαν... Η βασιλίσσα τής Ναβάρρας κώτασε τόν Παρνταγιάν κατάτληχτη, γεμάτη θαυμασό. Είλε μπρός τής ένα νέο Ήρακλή. Καί τόσο κορυφόν!... Τίσο όρασι!...

“Αδιάφορος για όλ' αυτά ο Ζάν, παρέσθε άμέσως τις κ' έλασε πρós τήν ύπογειο στώ τού έργαστήριού. Βαδίζοντας έτσι μέσα στό σκοτάδι και στήν ύπογειο, έφτασαν σέ λίγο σ' ένα άνοιγμα μπρός στό Σικριόνα.

— Σωθήκαμε!... φώναζε η βασιλίσσα.

Μιά βάρσα ήταν δεμένη εκεί. Ο Ζάν βοήθησε τις δύο κυρίες να μπειν μέσα, πήδησε κι' αυτός, έκοψε τόν σγωνί και άρπάξε τά κοινά. Σέ λίγο βρισκόζονταν κοντά τού Λούδοβ. Ο Ζάν έδεσε κάτω τή βάρσα, πήδησε έξω κι' έβούθησε τις δύο κυρίες ν' αποδιάσθουν. Μόλις βρόθηκε στήν όχλη η Ιωάννα ντ' Άλμπρε, μακριά άπό κάθε κίνδυνο πεία, είλε στόν Παρνταγιάν :

— Κύριε, σού χρωστώ τή ζωή μου! Είμαι η βασιλίσσα τής Ναβάρρας. Σεις ποιος είσθε ;

— Ονομάζομαι ίπότης ντε Παρνταγιάν, κυρία, άπάντησε ο Ζάν.

— Μού προσφέρταε μιά άφανταστος μεγάλη ύπηρεσία, ίπότη. Μού σώσατε τή ζωή!...

— Ό, κυρία!... ψήφιστε ο Ζάν. Δέν ήξερα ότι είσθε βασιλίσσα. Σας είδα νά κινδυνεύετε και θέλησα νά σας διακοιλώνω. Αυτό είν' όλο...)

Η Ιωάννα έθαύμασε τόν τόσο γενναίο και τόσο άξιοκαρητή αυτό νέο.

— “Αν μ' ακολουθήσετε στό στρατώπεδο τού υιού μου Έρρικου, ίπότη ντε Παρνταγιάν, είλε στό Ζάν, θα κώμετε τήν τύχη σας.

“Ακούγοντας τή λέξη «τύχη», ο Ζάν συγκινήθηκε. Μά γρήγορα πήγε τόν μυαλό του στήν ώραία γειτονοπούλα του, τή Λουΐζα, πού τόσο έλάτρευε. Πώς μπορούσε να φύγη μακριά τής ; Άναστέναιε λοιπόν και άπάντησε :

— Είχαριστώ, Μεγαλειότητά! Σας είμαι είνγνώμων, Δυστυχώς δίν μπορώ νά φύγω άπ' τόν Παρίσι.

— Πολύ καλά, ίπότη. “Αν όμως ήθελε να σας συναντήη κανέ-

— Ποιος είν' ο λισσασιμένος αυτός διάβολος!... μουσιώφισε ο Γούξης.

νας απ' τους ανθρώπους μου, που θα σ' εφίσηζε ;
— Στο ξενοδοχείο της «Μάντισσας», στην οδόν 'Αγίου Διονυσίου, Μεγαλειστάτη.

Τη στιγμή αυτή η βασίλισσα γύρισε προς την νέα που την συνόδευε. 'Η νέα αυτή ήταν εξαιρετικά όμορφη, είχε ανδύστημα μεγαλοπρεπές, μαύρα πλούσια μαλλιά κ' άσπρα, τεράστια μάτια. Κότταζε δε κάθε τόσο την κυρία της με βλέμμα ύπαιτο, με βλέμμα κακίας και μίσους....

— 'Αλίω, της είπε η βασίλισσα, λίγο έλλειψε να με σκοτώσουν εξ αιτίας σου. Δεν έφαγες να σηκώσεις το μισορντέ του φορέου. Κι' ακόμη δεν έφαγες να πής τ' όνομά μου δυνατά, μπρός στον λιασασμένο όγλο. Φρόνηρες, κόρη μου, σάν να θέλεις να προκαλέσης την έξοχνο- τοσι μου....

— 'Ω, Μεγαλειστάτη! ψιθύρισε η Λουίζα γλομαζώντας.
Μά η βασίλισσα δεν πρόσεξε την ταρταχί της. Γύρισε τώρα στον Παρναγιάν και του είπε :

— Κύριε Ιπτότα, μισώ να σάς ενοχλήσω λίγο άζόμια ; Θά θέλατε να μās συνοδεύετε ως το μέρος που πρόκειται να πάμε ;

— Ερχάστος, κυρία. Και στην Κόλασι άζόμια!... Παρναγιάν, στον Πλατάδειο ήθελα να πώ!..

'Η βασίλισσα με την συνοδό της προχώρισαν μπρός κ' ο Ζάν τις ακολουθούσε ξεπόσο, με το χέρι στην λαβή της τρομερής Ζυλιουλέ του.

— Άντερα του διαβόλου!... μουρμούρισε ο Ζάν, βαδίζοντας κατόπι της βασίλισσης της Ναβάρρας. 'Ο πατέρας μου μόνγε πει ; μαζουά απ' τις γυναίκες, μιν άνακατώνονα στις ξένες δουλείες. Κι' έγω σήμερα παρακονουά δυ μαζύ συμβαίεις του. Τι κέρδισα ; Κοιμήλιστα τά ρουζα μου. Κι' ένω όλη μέρα ήμουν με το σταθί στο χέρι, το βράδι, μόλις γυρισά στο πανδοχείο, πρέπει να πάσω το βελόνι και να ραφτώ !

Έπαψε να βραδιάζει... 'Η βασίλισσα με τη συνοδό της στάθηκαν τώρα μπρός σ' ένα μισοφορο σπατά. 'Η Λουίζα χτύπησε την πότα. Τους άνοιξαν φωνάζει, χωρίς να φανή κανείς, μά πιν μη μέσα η 'Ιωάννα ντ' Άλμαρέ, γύρισε και φώναζε στον Παρναγιάν :

— 'Ιπτότα, έφατα απ' όσα κάμιατε γιά μένα, δεν είσθε ξένος πειά. Δεν θα σάς κινήσω λοιπόν τά μουτικά μου. Έλάτε μαζύ μου. Θά μου φαίνε ίσως χρήσιμος σ' αυτό το σπίτι που κμαίνουμε....

(Αζολουθέι)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΥΪΝΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Νύχτωσε. Κατάλαμψεν ο δρόμος του κόσμου.
Κι' άνοιξα το παράθυρο κ' είδα το δρόμο εμπρός μου,
κ' ένω ήμουν άγρυπνος έγω κ' από ψηλά σκαφτάς,
κοιμώταν κ' όνειρευόνταν άκίνητος αυτός.

Γιά μιá στιγμή μου φάνηκε πώς κάποι κ' από τα φανάρια
τά όνειράτά μου να περνούν είδα άναμία-άναμία
σάν ίσκιαι άπέναντι στο φώς κ' κατακοιταδιάστá
νά φεύγουν, νά ξεναίονταν στα μάτια μου μπροστά.

Κι' έβλεπα νεύος που άκράτητοι σερφώνοντα στην όψη τους,
και γέρους άγκυκίνητους να σέρνον το ζουμί τους,
κι' έβλεπα άτιμητες στολές, γορέματα χροιά κ'
έβλεπα άση άσηματα, κενέμια περισά.

Κι' άλλοι κιντάζανε ψηλά κ' άλλοι κιντάζαν χάμο
κ' άκολουθούσαν λειψανο κ' άκολουθούσαν γάμο,
κι' έτοι κ' η λήτες κ' η χαρές φανόνταν δίχως χροίμα
κ' ήσαν των ίσκιων η σιαές κ' άχνότερες άζόμια.

Ξάφνον ένα ήμιάς πέρασε με το βαρύ του κρότο
κ' έξήντηρον από μαζουά τον λετενό τον πρώτο.
Και στη βραχίη του τη φωνή, καθώς στα παραμυθία
σχορπιστριαν τά όνειράτα γιά να γευθόν άλθιμια.

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Τι γνώμην έχετε γιά το άφέντι ; ρώτησε κάποιος των Ριζόντ.

— Τη χειρίστη, άπάντησε ο έλαιφανής ιατρός.

— Και όμως άναιγει την άσέξι...

— 'Ισως... Νομίζω όμως ότι δεν είναι σωστό γ' άνοίγομε
ζατί με άντιελειδιά!..

'Ο φίλοςος Δημόκριτος, βλέποντας μιá μέρα κάποιον φδο-
νερό πολύ στενωχομένο, είπε στους μαθητάς του :

— 'Η στον ίδιο θα έχη συμβεί μεγάλο δυστύχημα, η σε
κάποιον άλλο μεγάλο είντύχημα!

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

ΤΟΥ C. BOUEHERIT

'Ο 'Ιάκωβος είνε μήρες τώρα άρρωστος. 'Η μητέρα του έχει πε-
θάνει από καιρό και ίποφέρει ο φτωχός μονάχος μέσα στο άνηλο
μικρό του δωμάτιο.

Μερίξες πονητικές γειτόνισσες πηγαίνουν κάποτε και τον βλέπουν.
'Άλλη από αυτές του πάει γλυκά, άλλη λουλούδια, άλλη του δίνει το
γιατροκό του ή του ταχτοποιεί τά προσκέφαλά του... Τι νά κάνουν
κι' αυτές ; Είνε φτωχές γυναίκες κ' όλες σφεδόν πάνε κ' εργάζονται
και δεν έχουν καιρό να συντροφισθουν όλη την ήμερα το άρροστο παλ-
ληράκι...

'Ο 'Ιάκωβος τις εύχαριστεί με την άδύνατη φωνή του γιά τις πε-
ποιήσεις τους, μισεί τά λουλούδια τους και πίνει τά ζεστά βότανα
που του έτοιμάζουν.

Μά του καινού!... Δεν μπορεί να γίνει καλά. Κάθε μέρα και χειρό-
τερα. Μήτε τά γιατροκά, μήτε τά βότανα τον πόνο του γλυκαίνουν...

— Άχ, πώς μπορεί να γίνει καλά, άφού η άρχοντοπούλα της γειτο-
νιάς ούτε μιá φορά δεν έπληγε να τον ιδή από τον καιρό που άρρώ-
σθηκε, άφού ούτε ένα γλυκό λόγο δεν του μίρη-
σε ποτέ ; 'Ενα λουλούδι από το δικό της γέρι,
μά λέει από τά χείλη της, θα του δινανε πάλι
ζωή!... Μά πού νάθοι αυτή καιρό μέσα σι
χαρά και στα γέλινα που ζή, να θυμηθί τον
φτωχό νεό που πέθανε μέσα σ' ένα μικρό ή-
μιζό δωμάτιο, άντίκει στο μισομάγερο της μέ-
γαρο!...

— Άχ, κιά την έβλεπα ξέκινα ιστορσά
μου, σκεπτόταν ο 'Ιάκωβος. Νά την έβλεπα
να μισήν έδο μέσα στη φτωχή μου κμα-
ροούλα! Τι χαρά. Θεέ μου, τί χαρά! 'Η ζωή θα
ξαναγύριζε μέσα στα πονέμια μου στήθη ή θα
πέθανι τροσευχομένο κάποι από τη ματιά
της!... Πώς την άγατώ! Μου φαίνεται σάν
ένα πλάσμα ούρανο, σάν μιá βασίλοπούλα τον
παραμυθιών... 'Όταν περνούσα και την έβλεπα
κάποτε στο παράθυρο, μου φανόνταν πώς βλέ-
πο έναν άγγελό. Κάποτε μιλούσε με μιá γε-
τόνισσα γνωστή μου, κ' έγω πέρασα έκεινη την
στιγμή και είτα «κλήμια» στή γειτόνισσα.

Και τότε αυτή, η άρχοντοπούλα, η βασίλοπούλα μου, μ' άντιχαρήθηκε
και μου είπε : «Κλήμια! Τι όμορφη ήμα ήταν έκεινη! 'Όλη μέρα
ό ήλιος έφεγγε λιαυρός, όπως ποτέ. Και από τότε πήρα το βάρος
κ' την χαρετίδισά όταν την έβλεπα στο παράθυρο. Με τί κλοισήν
άνατόσσε στο χαρετίσμο μου!... Κάποτε μάλιστα μου χαμογέλοσσε,
χωρίς να φαντάζεται ότι έγω έπινανα ζωή από το χαμόγέλο της, από
τη ματιά της!... Τώρα ποιος θα μου δισή ζωή ; Τώρα τι μπορεί πειά
να μ' άναστήσει ;

Μά είνε όνειρο, όπαστοι!... Είνε άλθιμια έκεινη!... 'Η όμορφη
άρχοντοπούλα, με τά μεγάλα μάτια και το λεγερό ζουμί, καταθέ-
χτηκε τέλος να πάη μέσα στη φτωχή κμαροούλα, όπου ολιονάχος πε-
θάνει ο 'Ιάκωβος...

Σε μιá στιγμή, σάν να έγινε κάποι θαύμα, άνοιξε έξωμια η πόρτα
και πρόβαλε έκεινη!... Μόλις την είδε ο άρρωστος νέος, άνασκή-
θηκε στα προσκέφαλά του, ένα ορόδιο χροίμο γρήκε στα γκοιά του
μέγαλο, τά μάτια του ανάλαμψαν, ένα χαμόγέλο ούρανο άγισσε στα
παραμύμια του χείλη.

Μά η άρχοντοπούλα ούτε πρόσεξε καν αυτή την μεταμόρφωσι.
'Ηταν ντιμένη μ' ένα γούνο έπαγοφόρο, γιατί ήταν γευθόνιας.
Χατοίσε μιá ζωστή τούατα στο χέρι της. Γούρησα-γούρησα άδεισε
την τούατα της κ' έβγαλε από μέσα μερικά χαρτονομίσματα. Έξωκ
τόσο κρομ μέσα σ' αυτό το δωμάτιο! Δεν μπορούσε να μισήν πολύ. 'Ο
'Ιάκωβος έκπληκτος την έκλάτρε.

— Τόσον καιρό, είνε τότε έκεινη, είσθε άρρωστος, χωρίς δουλειά.
Σας πονομεί όλοι πολύ!... Νά, πάρτε μερικά λεπτά. Θά έχετε άνάγκη
βέβαια...

Μόλις άκωνσε τά λόγια αυτά ο 'Ιάκωβος εήγησε σήχορμος, γλώ-
μισσε πάλι, έκλεισε τά μάτια του και σιωπαστικε όμωζος έπάνω στα
προσκέφαλά του χαρεβασί του.

'Η άρχοντοπούλα, τρομαγμένη, έφερε γούρησα-γούρησα,
χωρίς να ξηρη πώς αυτή σκότισε το φτωχό παλληλάκι!...

ΣΥΜΒΟΛΕΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥΣ

'Όταν παίζης πιάνο, μη κιντάξης ποιος σ' άκούει.

— Μην παίζης πατέ μουσικό κομμάτι χωρίς να το έλξης δια-
βάσει από πρίν.

— 'Όταν είσαι περσομμένης ήλιμιας, άπόφευγε να παίζης
κομμάτια της μόδας.

— Προσπάθει να μη διαδισής την κακή μουσική, αλλά να
την εξαφανίσης όσον τη βρίζεις.

Τα π ό λ ο υ τ ο ς Τ α ι ν

